

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Ortv Et Progressv Ac Viris Illvstribvs Ordinis
Gloriosissimæ Dei Genitricis, semper Virginis Mariæ de
monte Carmelo**

Trithemius, Johannes

Coloniae Agrippinae, 1643

Cap. VI. Refutatur Illustriſſ. Cardinalis Baronij asserta authoritas, quasi
prima fundamenta monastici instituti, Magno Antonio Ægyptio
adscribentis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64495)

D. Bern.

tingere, quia Græcas litteras ignorantes, nesciebant
codicem illum legere, fecit librum illum de Græco
Latinum transferri. Hæc D. Cyrillus. Audiant ergo
quibus Carmelitici Ordinis mira antiquitas exoli
est: audiant: inquam, velint, nolint D. Bernardus
in Epistola ad Fratres de monte Dei, ubi ait: *Quor-
dam esse, qui cum manifestum lumen veritatis obui-
bilare non queunt, de solo nouitatis nomine cauilan-
tur, veteres ipsi, & in veteri mente nescientes nouum
meditari, vitres veteres, non capientes vinum nouum
& paucis interiectis. Sileant ergo, qui in tenebra-
rum iudicantes, vos arguant nouitatis ex abundantia
mala voluntatis, potius arguenda vetustatis, & no-
uitatis.*

CAPVT VI.

*Refutatur Illustrissimi Cardinalis Baronij assertio
etoritas, quasi prima fundamenta monastici in-
stituti, Magno Antonio Ægyptio
adscribentis.*

BARON.

Sextò non possum prætermittere, quæ adue-
sus Carmelitarum antiquitatem Illustrissimus
Card. Baronius, insignis huius temporis Hi-
storiographus tradit. Etenim ille in suis Annalibus
ad annum 328. primas monachatus tribuendas esse
arbitratur magno Antonio, tanquam primo cenob-
iticæ vitæ institutori: quod sanè si verum esset, ne-
vtriquam Religio Carmelitana tantam sibi antiqui-
tatem arrogare posset, vt ab *Elia* illam ducere præ-
sumat, reuera tamen antiquorum Doctorum con-
tentia contrarium fert, quos supra retuli, dum alle-
runt, *Eliam* non tantum monachum fuisse, sed &
diuino inspirante spiritu, ad eò firma iecisse vitæ
istius monasticæ fundamenta, vt nulla vnquam
temporis iniuria interciderit, sed in Carmelitis
eius gratiæ & loci hæredibus, Deo conseruante,
vsque in præsentem diem sit continuata, præterim
tamea

NOTA.

tamen id docent *Trithemius* de laudibus Carmelitarum, *Waldensis* de sacramentalibus tomo 3. *Ioannes XLIV.* Hierosolym. libro de instit. Monachorum per totum, *Iosephus Antiochenus* in speculo perfectæ militiæ primitivæ Ecclesiæ lib. 12. c. 72. *Chronica Romana* apud Paleonydorum lib. 1. cap. 6. cum alijs pœnè innumeris, à me supra relatis. Deinde manifestum est ante Antonium, plures fuisse monachos in Ecclesia: etenim Antonius floruit anno 310. & tamen quinquaginta retro annis D. Damasus in vita S. Dionysij affirmat illum fuisse monachum. Idem tradit Genebrardus anno 267. imo & ipse Baronius tomo 2. anno 201. Fuit autem hic Dionysius primus, qui ex monachis assumptus in summum Pontificem: electus anno 261. ut tradit Eusebius in Chronicis; qui & affirmat, eisdem temporibus non paucos cœnobitas in dispersis caavernis, & speluncis terræ, ob tyrannorum persecutionem latuisse. Inter opera præterea D. Dionysij Areopagitæ, qui floruit tempore Apostolorum, epistolam legimus ad Demophilum monachum, & in libro *Eccles. Hierarch.* ipse ex professo explicat formam, & modum, observari solitum in habitu religioso tradendo, & ad professionem acceptando in cœnobijs. Cassianus item *collatione 18. cap. 5.* & in prologo ad Castor. nec non Genebrard. *libr. 3. circa annum Christi 139.* affirmant, à tempore primitivæ Ecclesiæ fuisse varia monasteria cœnobitarum, qui in communitate vivebant, quæ & durarunt vsque ad tempora SS. *Antonij & Pauli:* vnde Diuus Athanasius in vita S. *Antonij* refert, ipsum Antonium postulasse à sene quodam ex illis monasterijs, ut eum sub eius disciplina docendum reciperet. Diuum autem Athanasium verè esse auctorem huius libri, ambigendum non est, cum id expressè contestentur D. Hieronymus de viris illustribus in vita *Antonij & Athanasij.* D. Gregorius Nazianzenus in *D. Greg. Athanasium,* D. Augustinus *lib. 8. confessionum, c. 6.* D. Aug.

Trithem.
Waldens.
Ioã. XLIV.

D. Damasus.

Baron.

Euseb.

Dionys. Areopag.

Cassian.
Genebrard.

D. Athan.

D. Hieron.

D. Greg.

D. Aug.

Ruffin.

& Ruffinus *lib. 1. historiarum cap. 8.* Accedit his, quod D. Hieronymus in *vita S. Eugenia* prima part. in vitis Patrum, & quotquot vitam illius narrant, affirmant, habitu virili indutam, monasterium cœnobarum ingressam fuisse prope Alexandriam: iuxta autem computationem ipsius Baronij *Tom. 2.* id accidit circa annum 188. imò ipse addit monachos illos successores *Essenorum* fuisse, quos constat multò antiquiores esse *Antonio*: ipse etiam Card. Baronius *Tomo 3.* circa annum Christi 328. asserit, *Antonium* instructum fuisse in disciplina monastica per quendam monachum, *Essenorum* successorem: quare ipse Baronius præcitato loco non audiens *Antonium* indubitanter primum Cœnobarum *Institutorem* facere, addit (vel *Restitutorem*) sed quæ adduximus, perspicuè improbant illam disunctionem: videtur tamen hanc suam opinionem retractasse in *Notis Martyrologij Romani* ad diem 19. *Octob.* his verbis: *Complures Monachos sub Maximino (circa an. Domini 236.) martyrio coronatos esse, non tantum ex Martyrologijs, & Menologijs expressum habes, sed apud Eusebium Hist. lib. 8. Porro ipsum Monachorum institutum non recens, sed ab initio nascentis Ecclesia viguisse, ex his quæ scribit Philo de Essais, & quæ habet Dionys. Areopag. & alij, facile colliges: licet nomen ipsum non adeo vetus fuerit. Vnde Augustinus in Ioan. Tract. 97. sic ait: Monasteria & Xenodochia postea sunt appellata novis nominibus; res autem ipsæ ante sua nomina erant. Hactenus loco citato Baronius.*

Obijcit itidem Illustris. hic Cardinalis Baron. quod cum apud S. Hieronymum, Palladium, Euarium Cassianum, & alios sæculi illius scriptores, frequens mentio sit de monachis in Palæstina degentibus, nusquam de monachis Carmelitis meminerint, manifestum indicium esse, falso sibi tantam antiquitatem arrogasse: certè nemo est tam ignarus, qui non probe agnoscat argumentum ab aucto-

auctoritate negata, sed non negante, à Philosopho
 in Topicis reprobari, atque reijci tanquam inutile
 ad rei dubiæ faciendam fidem, nec abs re. Nemo
 enim omnia sciuit, aut dixit, aut dicere debuit, aut
 voluit. Vnde Illustriss. pariter, & doctiss. Card. Bel- Card.
Bellarm.
 larminus *lib. 2. de Romano Pont. cap. 8.* simili argu-
 mento in hunc modum occurrendum censuit; Re-
 spondeo, inquit, *nihil concludi ex argumentis ab au-*
thoritate negatiuè; non enim sequitur: Lucas, Paulus,
 & Seneca non dicunt Petrum fuisse Romæ, igitur
 Petrus non fuit Romæ. *Non enim isti tres omnia di-*
cere debuerunt, & plus creditur tribus testibus affir-
mantibus, quam mille, nihil dicentibus. Præterea
 respondeo prædictos omnes authores non modo
 meminisse, verum & complura scripsisse de huius
 sacri Ordinis monachis, licet non sub nomine Carmel.
Carmelitarum, quo tunc temporis nondum ap- varijs no-
 pellabantur: at sub alijs varijs nominibus, iuxta va- minibus
 riam rerum & temporum rationem. In veteri quip- Pro-olim ap-
 pe lege appellabantur huius Ordinis alumni, *Pro-*
pheta, aut *Filij Prophetarum*; subinde *Affidai*, *Essai*, *pellaban-*
Elizeni seu *Esseni*, quod nomen etiam retinuerunt *tur, tandè*
 in primitiua Ecclesia, & sub hoc nomine agit de il- à monte
 lis Philo & alij. Tempore vero Apostolorum, *viri Carmelo*
Religiosi, ita illos vocat Lucas *Act. 2. cap.* Eodem *dicti sunt*
 sæculo dicti sunt à S. Dionysio Areopag. *Therapeu-* Carme-
ta, id est, *Dei cultores*, *lib. de Eccles. Hierarch. cap. 6. lita.*
 in secundo sæculo ob assiduum orandi & supplican-
 di studium, *Supplices* dicebantur, ita Ioseph He-
 bræus *lib. de Supplicibus*; aut *viri Ordinis Prophetici*
 vel *Asceta* & sub hac denominatione tractat de illis
 Eusebius Cæsariensis Episc. & alij. Tertio sæculo
 & deinceps dicti sunt *Monachi*, *Cœnobita*, *Eremita*
 aut *Anachoreta* & sub his nominibus agunt de illis
 S. Hieronymus, Palladius, Theodoretus, Cassia-
 nus, Cyrillus monachus & alij permulti. Tandem
 denominati sunt proprio vocabulo, ad distinctio-
 nem aliorum Religiosorum à monte CARMELO
Carme-

Carmelita, quo vsque ad hæc tempora gaudent, Cur autem tam varijs nominibus ijdem Religiosi, eiusdemq; Ordinis diuersis temporibus appellati sint, inueniet Lector apud huius Ordinis Historicos.

CAPVT VII.

IOANNEM Hierosolym. Patriarcham XLIV. verum, & quidem Ordinis Carmelitici, fuisse Monachum, Auctoremq; libri, qui inscribitur, de Monachorum Institutis ad Caprasium, defenditur, itemq; Cyrillum Alexandrinum fuisse Carmelitam.

*Hier. Rõ.
Baron.*

SEPTIMO non solum Hieron. Rom. cap. 8. *defensorij*, sed & Illustriss. Baron. Tom. 6. ad annum Christi 444. obijciunt Ioannem XLIV. Patriarcham Hierosol. non fuisse Ordinis Carmel. nec Auctorem libri *de institut. monachorum* ad Caprasium, qui habetur Tomo 9. Bibliothecæ Sanctorum Patrum. Verba Illustrissimi Cardinalis hæc sunt: *Faceſſat ergo eiſmodi de monachiſmo Cyrilli Fabella, ſicut illa huic haud impar, qua traditur, & Ioannes Hieroſolymorum Epiſcopus fuiſſe etiam monachus Carmelita; ſicut enim hæc leuiter offinguntur, ita & facile refelluntur, flagrans quidem cupiditate nobilitatis auita, cogit interdum homines delirare.* Verum in primis illum monachum fuiſſe diſertis

D. Hierõ.

verbis tradit D. Hieronymus in epistola ad Theophilum, vbi loquens de illo, occasione cuiusdam, quæ inter eos erat diſceptationis, hæc ſcribit: *Monachus, proh dolor, monachus & minatur, & imperat exilium & hic monachus Apoſtolicam cathedram habere ſe iactans.* Monachum autem fuiſſe Carmelitanum tradunt Armachanus apud Waldenſem de

Armach.

Morigia.

Platus.

Paleonyd.

Molan.

ſacramentalibus tit. 9. c. 89. Morigia lib. 1. de orig. Religion. cap. 30. Plato de bono ſtatuſ lib. 1. cap. 22. Paleonydorus lib. 2. cap. 6. Molanus in ſuo Martyrol.